Visos gyvosios esybės gimsta, apimtos iliuzijos, suklaidintos prie-šybių, kylančių iš noro ir neapykan-tos. Jas drasko priešybės: garbė -nešlovė, laimė - vargas, vyras - mo-teris, gėris - blogis, malonumas -skausmas ir t.t. Žmogus galvoja: „Štai mano žmona, štai mano namai, aš esu šių namų šeimininkas, aš -tos moters vyras." Tokia priešybių forma ir reiškiasi iliuzija, t.y. „aš" ir „mano". Priešybių suklaidinti žmo-nės visai pasimeta ir todėl negali suvokti Aukščiausio Dievo As-mens. Sąlygota siela, siela, patalpinta į materialų kūną visa yra materia-lios gamtos dėsnių valdžioje ir per savo neišmanymą laiko save nepri-klausoma. Visos sąlygotos sielos dėl savo neišmanymo save sutapa-tina su kūnu, nors iš tikro siela ski-riasi nuo kūno. Kūnas yra sudary-tas iš žemės, vandens, ugnies, oro ir eterio ir, atėjus laikui, suyra į tuos pačius materialius elementus. Kū-nas sukuriamas ir sugriaunamas, bet sielai tai neturi jokios įtakos.

Mokslininkai materialistai nepa-jėgūs suprasti materialaus kūno funkcionavimo mechanizmo. Jie ty-rinėja tik bedvasę inertišką materi-ją tačiau to nepakanka, nes gyvoji esybė iš principo skiriasi nuo ma-terialaus kūno. Mokslininkai daž-niau tyrinėja tik kūną ir dėl to daro klaidingas išvadas, kad gyvybinė jėga kūne atsiranda atitinkamų ma-terialių sąlygų dėka. Tai terodo, kad jie nieko nežino apie sielą kaip kad nežino irto, kad kūne yra dvi gyvy-bės- individuali siela ir supersiela, t.y. Viešpats širdyje. Supersiela yra visuose kūnuose, o individuali sie-la yra tik savame kūne, bet privers-ta, atėjus numatytam laikui, būti perkelta iš vieno kūno į kitą.

Išėjimo iš kūno metu, kurį vadi-name mirtimi, kiekvienas pamatysi-me lydyto aukso spalvos švytinčią supersielą, kuriai turėsime galimy-bę išsakyti maldas ir nusilenkti.

Ieškoti šlovės, pasitenkinimo ir laimės šiame pasaulyje - tas pats, kas įsimylėti į praskrendančius paukščius. Visa, ką mes taip verti-name pasaulyje - tuštuma ir niek-niekis. Tai - ir žmogiškos patirties vaisius. Jeigu kreipsimės į įvairius šventus raštus, pažinsime tokią tie-są: gyvenimas šiame pasaulyje ma-terialiame kūne - nėra mūsų natū-rali padėtis. Pagal savo prigimtį mes amžini, pilni žinojimo ir laimės. Mū-sų tikrieji namai - visai kita, dvasi-nė, realybė. Jeigu mes pakankamai išmintingi, tai šie prieštaravimai mus pastūmės prie sprendimo ieškoji-mo. Mes būtinai surasime, tik-rei-kia pradėti ieškoti; nes žmogiškasis gyvenimas gyvai esybei duodamas tam, kad ji galėtų suvokti savo dva-sinę prigimtį ir įgautų laimės. Jei kuris mano, kad jo asmeninis gyve-nimas (arba artimųjų) neturi pras-mės, tas yra ne tik nelaimingas, bet ir nesugebantis gyventi.

Žmogus - savo likimo kalvis. Žmogaus gyvenimo formoje mums duota galimybė suprasti savo tik-rąją padėtį ir nuspręsti, ko mes no-rime: iki begalybės keliauti po visa-tą ar grįžti namo, atgal pas Dievą. Atsitiktinumų nebūna, nors mums duotas kūnas gali pasirodyti atsi-tiktinumu. Iš tikrųjų mes gauname kūnus dėl savo proto būsenos. Protas blaškosi, priimdamas viena ir atstumdamas kita, ir priklausomai nuo to mes gausime įvairius kūnus. Todėl mes esame savo kūno skulp-toriai, t.y. savo mintimis, elgesiu, aistromis formuojame savo būsimą kūną. Jeigu

mes gerai suformavo-me kūną galėsime pasinaudoti jo privalumais.

Be dvasinio žinojimo tiesos pa-žinti neįmanoma. Žinios, būtinos žmonijai, yra Vedose. Jos - tarsi in-strukcija žmonijai, jų besilaikantis žmogus nustoja daryti nuodėmes. O juk visiškai pasikliauti Dievu gali tik tas, kuris išsivadavo iš nuodė-mės pasekmių.

Kęstutis Baltrėtis

2008 m. kovo 8 d., Nr. 18 (7002), "Naujoji Vaga", Ignalinos rajono laikraštis